

Απόστολος Πιερρής

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ ΕΞΑΙΓΕΛΜΑ

5 Μαΐου 2013

Στο δημιουργικό οργανισμό της Άνοιξης, μετά την εαρινή ισημερία, όταν η φύση ξαναγεννιέται, ο Νεαρός Θεός θυσιάζεται την φρικτή θυσία – ο Άδωνις κατασπαράσσεται και ο Άττις αποτέμνεται και ο Παις του Καβείρου καταχέει τον σπερματικό οίνο στον κρατήρα του όντος, ο Ζαγρεύς διαμελίζεται, ο ιερός ταύρος Διόνυσος ωμοφαγείται, ο Υιός του Θεού σταυρούται. Και τούτα πάντα είναι ταυτοχρόνως μαρτυρία σωτηρίας της κοσμικής ύπαρξης.

Η δραματουργία του Θείου Πάθους είναι αιώνια και αεί παρούσα εν χρόνω. Η θεία θυσία του Ωραίου Θεού, του Θεού στην ακμή της ερατής ώρας, είναι στο κέντρο της πραγματικότητας. Είναι η δημιουργία της φύσης την κοσμική Άνοιξη και η λύτρωσή της το κοσμικό Φθινόπωρο. Είναι η αρχή και το τέλος της κοσμικής ύπαρξης. Το αίμα του Νεαρώδους Θεού (οιδαίνοντος εν νεότητι) είναι το δημιουργικό σπέρμα του Φάνητα που εκχέεται παραγωγικά ή λυτρωτικά κατά τις δύο κατευθύνσεις Άνω και Κάτω της μίας Οδού δια της οποίας το Είναι Φαίνεται. Διότι η μοναδική Οδός της ύπαρξης είναι η ολοσχερής φανέρωση του Είναι, ο παντελής καταϊγισμός του κάλλους του Όντος στην εξανάπλωσή του εκ της ταυτότητας του Είναι, εκ της απολύτου ολοκληρίας του Ενός-Όντος, και στην επιστροφή του προς αυτήν, προς το Εν της πραγματικότητας.

Η φανέρωση της κρυφιότητας του Είναι στον κόσμο των Φαινομένων προϋποθέτει δύο λειτουργικούς παράγοντες: την πρόοδο και την επιστροφή. Το όν εξέρχεται εξ εαυτού για να γίνει από Εν-Ον Φαινόμενα-Πολλά. Η έξοδος αυτή ανεξέλεγκτη παραμένουσα θα ωδήγει στον εκμηδενισμό του Όντος, στην (αδύνατη) αντίφαση του Είναι στο μη-είναι. Διότι εκτός του Είναι ουδέν υφίσταται. Η έξοδος συνεπώς είναι τάση

εξόδου, η οποία αναχαιτιζόμενη και συνεχόμενη και συγκρατούμενη δημιουργεί με την έντασή της τον πολλαπλασιασμό του Είναι στην πολυσχιδία των μορφών του χωρίς ρήξη της ταυτότητάς του. Αυτόν τον οντολογικό αναχαιτισμό και συνοχή και συμπερίληψη ονομάζουμε Επιστροφή, ως δεύτερο παράγοντα της Δημιουργίας. Επιστροφή είναι η τάση ανακοπής της ροπής Εξόδου. Οι δύο ροπές μαζί, ισοσθενούσες και αντίθετες, προκαλούν την κοσμική ταλάντωση σε κατάσταση ευσταθούς ισορροπίας, δηλαδή την κοσμική περιοδικότητα και την κοσμική τάξη.

Η Δύναμη του Είναι το ανέχει υπέρ την ανυπαρξία του Μη-Είναι. Αυτή η ίδια η υπαρξιακή Δύναμη ρέπει προς την ενέργεια της εκτός του Είναι γιατί συνίσταται σε μια ά-σχετη σχέση του Είναι προς το (ανύπαρκτο) Μη-Είναι. Χρειάζεται δύναμη για να μη καταπίνεται το Ον από το Μηδέν. Αυτή η δύναμη προκαλεί επομένως άτυπη σχέση χωρίς δεύτερο σχετιζόμενο. Είναι λοιπόν μια δυναμική ένταση χωρίς αντικείμενο δράσης. Εάν ενεργοποιηθεί θα διαλύσει το Είναι στο Μηδέν.

Την στάση και κράτημα της ενέργειάς της εκφράζει ο δεύτερος παράγων που εσήμανα, δηλαδή η ροπή Επιστροφής στο απόλυτο Είναι για να αποφευχθεί η τρόπον τινά εναρξαμένη κίνηση προς το μηδέν. Η στάση της διαλυτικής κίνησης περατώνει την διαφοροποίηση του Είναι στην ολοκληρία των μορφών με τις οποίες καταλάμπεται η ύπαρξη. Και έτσι ο αυτοπολλαπλασιασμός του Είναι ίσταται σε μια ολοκληρία αλληλοσυνδεόμενων μορφών, στο Κοσμικό Παν-Όλον-Εν. Η δύναμη του Είναι περατούται σε μορφή και στην αλληλένδετη μορφική φαντασμαγορία της κοσμικής ύπαρξης. Την μεταφυσική αυτής της πραγματικότητας έχω αναλύσει και συνθέσει στα Σεμινάρια.

Η περάτωση της δύναμης του Είναι σε Μορφή δίνει το Κάλλος της Ύπαρξης. Η Δύναμη του Είναι, αυτό που ανυψώνει το Ον πάνω από το Μηδέν, κάνει το Είναι να είναι τούτο και εκείνο, αυτή και η άλλη μορφή του Είναι. Το πέρας είναι τέλος, και το τέλος τελειότητα, και η τελειότητα

κάλλος. Τελειότητα είναι η εις το έπακρον ανάπτυξη του όρου (φύσης και πέρατος) ενός πράγματος, το άνθος της ύπαρξής του. Το κάλλος είναι το τι του όντος, καλύτερα το τι ην είναι του όντος, η τελειότητά του. Αυτή είναι η εσώτατη φύση του, η δυναμική αρχή που το κάνει να είναι.

Έχομε τοιουτοτρόπως την μεταφυσική ερμηνεία της Κοσμικής Δημιουργίας.

Την ίδια πραγματικότητα εκφράζει ο ισοδύναμος Λογόμυθος της Δημιουργίας. Την ισοσθένεια μεταξύ του μεταφυσικού λόγου και του συμβολικού λογόμυθου δείχνουν οι αντιστοιχίες που έχω αναπτύξει στα σεμινάρια.

Δύο παράγοντες πάλι αναλύονται στο Είναι, η ύπαρξη και το τι υπάρχει, το είναι γυμνό αυτό καθαυτό του όντος και το τι είναι αυτό που είναι το ον, η δράση ή ενέργεια του είναι και η μορφή του είναι (η σχολαστική διάκριση μεταξύ *actus essendi* και *forma essendi*). Και εδώ φθάνουμε στη ρίζα του μυστηρίου. Η δραστική αιτία του Όντος είναι η Δύναμη του Είναι που το ανέχει υπεράνω του Μηδενός, που δεν το αφήνει να καταποντισθεί στην ανυπαρξία του Μηδενός. Αλλά η δραστική αιτία ενεργεί γιατί εράται του τέλους, της τελειότητας, του κάλλους. Το τελικό αίτιο υπερέχει πάντων των δυναμερών αρχών, κινούν, ακίνητο αυτό, τα πάντα. Το Ον υπάρχει γιατί εράται του κάλλους. Το Ον είναι γιατί είναι μορφή τέλους, μορφή κάλλους, ευμορφία, ομορφιά. Η Δύναμη λοιπόν του Όντος, το *actus essendi*, συνίσταται στον Έρωτα. Ο Έρωτς είναι Έρωτς και είναι δύναμη και ασκείται επειδή ορέγεται του κάλλους, της ίδιας δηλαδή μορφής του Είναι.

Άρα το Είναι, και για να είναι το Ον, χρειάζεται το τέλος του κάλλους του. Η δύναμη του Είναι, το *actus essendi*, χρειάζεται το άνθος της μορφής του Είναι. Προκύπτει δηλαδή ότι το ίδιο το απόλυτο Είναι, για να είναι, απαιτεί την κοσμική Δημιουργία, την φανέρωση του κάλλους της μορφής του. Το Είναι χρειάζεται τον Κόσμο του Φαινομένου εαυτού του. Άλλως, δεν θα υπήρχε τίποτα, θα «υπήρχε» μόνον το μηδέν, αν δεν υπήρχαν τα φαινόμενα, αν το Είναι δεν εφανερώνετο. Αυτή είναι η εσώτερη λογική του Παρμενίδη.

Και ιδού παρεπομένως ο λογόμυθος της δημιουργίας. Ο Θεός για να υπάρξει πρέπει να διαμελισθεί. Χωρίς δημιουργία δεν υπάρχει Θεός. Το Είναι δεν είναι αν δεν Φαίνεται. Το Θείο Πάθος είναι η δημιουργική πράξη αφού φέρνει στο φως την φαντασμαγορία του κοσμικού κάλλους. Και για αυτό το θείο Πάθος το πάσχει ο Νεαρώδης Θεός, ο Υιός, ο δημιουργικός Λόγος και η σπερματική Δύναμη του Θεού ως απόλυτου Είναι. Το Πατρικό Βάθος (Χαλδαϊκά Λόγια) ή η Μητρική Νύξ (Ορφικά) μένουν εν κρυφιά, είναι το κρύφιο της ύπαρξης, το Μέγα Μυστήριο του Κόσμου. Αλλά ο Υιός του Πατρός (Λόγος) ή της Μητρός (Φάνης) είναι ο Πεφανερωμένος θεός, δια του οποίου τα πάντα εγένετο και εν ω τα πάντα είναι. Ο διαμελισμός του Πεφανερωμένου είναι η καταγλαισμένη εκφαντορεία της θείας κρυφιάς του απόλυτου Είναι.

Ο Θεός συλλαμβάνει Έρωτα εαυτού. Ο Έρωτας του θεού είναι ο Υιός Φάνης. Και ο Έρωτας δημιουργεί αφ' εαυτού την μορφή του κάλλους του Θεού ώστε να ολοκληρωθεί ο Θείος Έρωτας και ο θεός να απολαύσει εαυτόν αφού τίποτα άλλο δεν υπάρχει εκτός εαυτού. Το κάλλος του θεού είναι ο Κόσμος των φαινομένων, οι μορφές της δόξας του θεού. Ο Θεός ερών εαυτόν γυμνείται και φανερούται, ήγουν σταυρούται και διαμελίζεται, για να απολαύσει το παντελές κάλλος εαυτού φανερούμενο εκ της υπεραγίας κρυφιάς του.

Ο μεταφυσικός Λόγος έγινε συμβολικός Λογόμυθος.

Και ο Θεός δοξάζεται κοσμικά εις τους αιώνας των αιώνων.

Εμείς δε, τα μερικά όντα, απαυγάσματα της δόξας του Κυρίου, κυλιόμαστε στον βόρβορο της γενεσιουργού βεβήλωσης υπό τις πάναγνες αστραπές του εγκόσμιου θείου κάλλους. Εάν ακολουθήσουμε την ροπή της εξόδου («προόδου») από το Είναι, συνεχίζουμε την κίνηση που οδηγεί στην ανυπαρξία του Μηδενός, στην αρχέγονη Ασχήμια. Γιατί το άσχημο διαλύει το Ον, αποστερεί από το Είναι την δύναμή του (τον Έρωτα του Κάλλους), και το βυθίζει στο μηδέν. Αν αντιθέτως ενστερνισθούμε την ροπή της επιστροφής στο Είναι, ματαιώνουμε την περαιτέρω πρόβαση προς το μη-είναι και σταθεροποιούμε την κοσμική ύπαρξη, τόσο περισσότερο όσο αναγόμεστε κατά την ανωφερή κατεύθυνση της Οδού προς τον Θεό από το φαινόμενο στην κρυφίότητα. Όσο αγκυρωνόμαστε εντονότερα στο κρύφιο, τόσο συνεχουμε και διακρατούμε σε ευστάθεια τον Κόσμο του φαίνεσθαι.

Αλλά η άνω Οδός προς την κρυφίότητα του Είναι συνίσταται στον Έρωτα του Κάλλους. Στον Θεό ο Έρωσ δημιουργεί τις μορφές κάλλους των φαινομένων. Σε μας το Κάλλος διεγείρει τον Έρωτα που ποδηγετεί στην αναγωγό ενίδρυση εν τω Είναι. Στον Θεό ο Έρωσ είναι δημιουργικός. Σε μας είναι πρωτίστως λυτρωτικός. Το κάλλος λυτρώνει διότι περιορίζει την χύση στις γενεσιουργές, επεκτατικές ροές του γίνεσθαι. Και ιδού πώς.

Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση του δημιουργού του το κάθε ον υφίσταται δια της δύναμης του έρωτα του εαυτού προεγγεγραμένου κάλλους, της εαυτού τελειότητας ως υπέρτατης ακμής της φύσης του, ως έσχατου άνθους του τι ην είναι του. Το κάθε ον είναι ερωτευμένο βασικά

με την προυπεσχημένη ομορφιά του, με την εντελέχεια του τι ην είναι του. Αυτός ο Έρωσ εαυτού το κάνει να υπάρχει και να μη εξίσταται προς το μηδέν, του δίνει την δύναμη να υπάρχει, είναι η ύπαρξή του. Αυτός είναι ο θείος έρωσ μέσα μας. Αλλά αυτός ο έρωσ τρέφεται και ενδυναμούται όσο προβαίνουμε στην τελείωση του ενύπαρκτου κάλλους μας, και όσο αναγνωρίζουμε το κάλλος του κοσμικού φαινομένου γύρο μας και σθεναρώς ερώμεθα αυτού. Γιατί οι τελειότητες της καλλομορφικής φανέρωσης του Είναι στον κόσμο των φαινομένων συναπαρτίζουν την κοσμική εντέλεια, συνεξαρτώνται στο Εν-Παν-Όλο της κοσμικής ύπαρξης. Έτσι ο υπαρκτικός έρωσ εαυτού τρέφεται και συνεπεγείρεται και ενδυναμούται και συντελεί το έργο της επίτευξης του προωρισμένου κάλλους της μορφής του όντος που χαρακτηρίζει – εν αλληλενδέσει προς τις άλλες κοσμικές τελειότητες. Ταυτίζεται λοιπόν ο έρωσ του εαυτού κάλλους προς τον έρωτα του κάλλους οπουδήποτε αποκαλυπτόμενου ως άνθους της ύπαρξης και τελείωσης του τι ην είναι ενός όντος. Και αυτός ο έρωσ του κάλλους είναι η ουράνιος αναγωγός δύναμις που λυτρώνει τον άνθρωπο και σώζει τον κόσμο.

Ο έρωσ του κάλλους στον Θεό είναι το θείο Πάθος και η πράξη της Δημιουργίας. Ο έρωσ του κάλλους σε εμάς είναι η πράξη της λύτρωσης που οδηγεί από την ανθρώπινη οδύνη στην θεία μακαριότητα. Η Δύναμη του Έρωτα χωρίς το ερώμενο κάλλος, δηλαδή χωρίς την πεμπτουσία του έρωτα, συνεχίζει την δημιουργία στο αέναο γίγνεσθαι της γένεσης. Αντιθέτως ο πλήρης έρωσ του κάλλους εκτός και πέραν της γενέσεως είναι αναγωγός, διασπά την ροή του γίγνεσθαι ενώ ταυτόχρονα το συνέχει δια των τελειοτήτων που παράγει.

Εάν η θεία Δύναμη που διήκει δια πάσης της κτίσεως (του κόσμου των φαινομένων) παροχετεύεται στην συνέχιση του αϊδίου γίγνεσθαι του κόσμου των φαινομένων, προαπαιτείται μεν για την συνέχιση της γένεσης, δηλαδή για την συνεχή πράξη της δημιουργίας και την

φανέρωση του Θεού, αλλά αποσταθεροποιεί ταυτόχρονα την κοσμική ύπαρξη ρέποντας προς την ασχήμια και το μη-ον. Εάν αντιθέτως ο θεός έρωσ διοχετευθεί στην επιθυμία του κάλλους και γεννήσει γεννήματα πνεύματος εν κάλλει, ανορθούται μεν η χύσις της δύναμης και η ροή της ύπαρξης κατά τον ανωφερή δρόμο, σταθεροποιείται δε το γίγνεσθαι της κατωφερούς γένεσης αναρτώμενο στο Είναι.

Το αέναο γίγνεσθαι των φαινομένων δια των οποίων γυμνούνται και φανερούται η καλλονή του Είναι συγκρατείται δια των τελειοτήτων που αστραποβολούν συνεχώς την κοσμική ύπαρξη. Το εγκόσμιο κάλλος των μορφών του Είναι αναρτά το φαινόμενο από την κρύφια αιτία του, αγκυρώνει την ροή της γενέσεως στο βυθό του Είναι. Δι' αυτών των αναρτήσεων και αγκυρώσεων σωζόμαστε από τον βόρβορο της ροπής προς το μηδέν, λυτρωνόμαστε δηλαδή από την οδύνη του μερισμού, από το θείο πάθος του διαμελισμού, αναστρέφοντας πορεία στην μία Οδό Άνω και Κάτω. Η χύσις του Έρωτα προς το ερώμενο παράγει έτσι πνευματικό αποτέλεσμα, δεν εξαντλείται στην διαιώνιση της γένεσης.

Το Μεγα Παράδοξο είναι ακριβώς ότι δια τέτοιας ακύρωσης της ερωτικής χύσης εις την γέννηση του μερικού όντος εν κόσμω δια του φραγμού των οχετών της γενέσεως, ο σπερματικός χυμός του έρωτα αίρεται εις παραγωγή τελειότητας εν ερώντι και ερωμένω, η οποία με την σειρά της, δια της αστροβολής του προκύπτοντος κάλλους, στεριώνει την ροή του γίγνεσθαι σε όχθους απαρασάλευτους περιοδικότητας και κοσμικής τάξης, και έτσι εξασφαλίζει εμμέσως την συνέχιση αυτού που απαρνείται αμέσως. Και αντιθέτως, η εγκατάλειψη του έρωτα στην ιερή βεβήλωση της γενεσιουργού αρσενόθηλης σύζευξης υπέρ διαχρονίας της γέννησης, εξαμαλδύνει τους χυμούς της σωτηρίας και αποκόπτει την ρίζα της φυσίωσης, στερεύει την πηγή από την οποία εκρέει η αέναη ροή του γίγνεσθαι. Να πώς συντελούνται τα Μυστήρια της Ύπαρξης.

Τα Γυναικεία Μυστήρια του αρχέγονου Σκότους είναι μυστήρια Γονιμότητας ήδη από τις παλαιολιθικές «Αφροδίτες». Αφορούν στην γέννηση του κραταιού Παιδός – Βασιλέως από την Μεγάλη Μητέρα, μεριμνούν για την γένεση και την ροή του γίγνεσθαι των φαινομένων. Βοά και κέκραγε ο απαρσενωμένος ιεροφάντης των Ελευσινίων Μυστηρίων υπό καταγιγισμούς φωτοχυσίας την άγια νύχτα της αποκορύφωσης, την Εικάδα Βοηδρομιώνος:

Τερὸν ἔτεκεν Πότνια Κοῦρον Βριμῶ Βριμόν.

Τα Αρσενικά Μυστήρια του ανυπερβλήτου φωτός, του ανίκητου Ἡλιου, του παντελούς απαστράπτοντος κάλλους μορφής είναι μυστήρια τέλους, τελείωσης και μακάριας σωτηρίας από την οδύνη της γένεσης. Μαρτύρεται ο λυτρωθείς την Ορφική λύτρωση:

Κύκλου δ' ἐξέπταν βαρυπενθέος αργαλέοιο.

Τα Μυστήρια του Θήλεος μας εξοικειώνουν με την μέλαινα χθονιότητα που μας γεννοβολάει από την κοσμική μήτρα της ύπαρξης. Τα Μυστήρια της Ανδρότητας αντικαθιστούν την Μητέρα που γεννάει τον Υιό, άλλη άλλο, με τον κρύφιο Πατρικό Βυθό που φαίνεται φανερούμενος στον Μέγα Υιό, ο αυτός εις εαυτόν. Στην Κοσμική Γέννηση η νεαρώδης πνευματικότητα απαντά με Υπερκόσμια Ομοουσιότητα. Αρχέτυπο μεταβολής είναι πλέον η ενδογενής ετεροίωση του αυτού, όχι η γέννηση αλλογενούς από αλλογενές.

Σε αυτήν την εστία λύεται το Αίνιγμα της Σφίγγας. Ο Οιδίπους σώζεται δια των παθών του εν τέλει διότι τυφλούμενος είδε το φώς. Και το είδε έχοντας διαπράξει την ακατονόμαστον πεμπουσία του σκότους: συνέχισε την συζυγίωση της γέννησης αντικαθιστώντας κατά διαδοχή τον πατέρα του στην μήτρα του αιώνιου θήλεος, της Μεγάλης Μητέρας.

Ατέρμον το γίνεσθαι. Ο χρόνος δεν έχει τέρμα πραγματολογικό ή εσχατολογικό. Η αέναος γένεσις δεν εκμηδενίζεται παρά την απείρωση της αΐδιου ροής του γίνεσθαι διότι συνέχεται από τις αστραπές του κάλλους δια των οποίων το Είναι φανερώνει και απολαμβάνει τις παντελείς μορφές του εαυτού του. Οι αστροβλησίες αυτές άλλοτε πυκνώνουν και εντείνονται, άλλοτε αραιώνουν και χαλαρώνουν, άλλοτε επισυντίθενται άλλοτε καταλύονται, και οτέ μεν συγκλίνουν οτέ δε αποκλίνουν. Η ευλογία του Είναι χαρίζει την υπέρτατη χάρη της καλλομορφίας του μερικές φορές σε πρόσωπα και πράγματα, συμβάντα και καταστάσεις, που κατ' αυτόν τον τρόπο επιτυγχάνουν την τελειότητα, ανάγονται στην αιωνιότητα και μετέχουν στην μακαριότητα. Γιατί μακαριότητα είναι η βίωση υπερτελούς κάλλους.

Και έτσι υπερνικάται ο θάνατος. Γιατί το τέλος δεν είναι τέρμα. Τα Μυστήρια της Σωτηρίας είναι Αποκάλυψη Ζωής Αιωνίου.

Το Μυστήριο αποκαλύφθηκε δια του Σταυρού και του Διαμελισμού του Θεού. Δεν υπάρχει θάνατος στην τελειότητα του Κάλλους.

Διαμελίζεται ο Ζαγρεύς Διόνυσος και ιδού φανερώνεται ο Αιγλήτης Απόλλων.

Θνήσκει ο Υιός του Ανθρώπου θάνατον Σταυρού, και ιδού ανίσταται ο Υιός του Θεού.

Καταυγάζει το στερέωμα της κοσμικής αρμονίας το χαρμόσυνο Άγγελμα της Αναστάσεως δια του Ελληνικού Κάλλους.

Είμαστε καθένας κάθε στιγμή στο κέντρο της ύπαρξης, ενώπιος ενώπιώ με το Είναι. Χάσκει ο Άδης της κοσμικής οδύνης κάτω από τα πόδια μας. Λαμπυρίζουν οι Νήσοι των Μακάρων μπροστά μας. Συνεχώς, συνειδητά ή ασυνειδήτα παντελώς αδιάφορο, εν γνώσει ή αγνωσία,

επιλέγουμε τον θάνατο ή την ζωή. Υπάρχουμε εν χρόνω, αλλά εν ταυτώ, και ανά πάσαν στιγμή, sub specie aeternitatis.

Το φαίνεσθαι των ανθρώπων είναι αμφίσημο. Η μύηση αποκαλύπτει την γιγαντική διαφορά μεταξύ του φαινομένου που φανερώνει το Είναι και του φαινομένου που αποτελεί αναποτέλεστα την απάτη του Μη-Είναι.

Και η μύηση είναι ερωτική.

Γιατί Εις Κύριος της Δημιουργίας, ο Έρωσ. - Δύναμις.

Και Εν το Σωτήριον της Ύπαρξης, το Κάλλος. - Τέλος.

Μακάριοι οι τέλειοι εραστές του όντος κάλλους ότι αυτοί τον Θεόν όψονται.